

Літо vs Путін

Це було справді красиво: Кремль палав.

Чорні стовпи диму підпирали небо, а червоні язики вогню облизували мури та оборонні стіни.

Красна площа спалахувала вогнями. То тут, то там лунали вибухи та постріли. Танки з відірваними «башками» понуро закликали біля некропольного ряду Кремлівської стіни. ГУМ та Китай-город порожніми, темними вікнами споглядали крах імперії. Водночас і близько, і далеко звучала П'ята симфонія Шостаковича.

Літо ледве підвівся. Дихав важко. Страшенно боліли ноги та спина. На вигляд йому років 40, не більше. Середнього зросту. Камуфляж брудний, руки в крові. Він мить дивиться на свої долоні, де поміж ліній долі бачить щось біле. Ніяк не може зрозуміти, що це...

Попіл?

Раптом недалеко від нього, у клубах диму, з'явилась сутулувата постать карлика. Вона задкувала прямо до Літа. Постать перелякано озиралася навкруги. Офіційно-діловий стиль одягу: костюм класичного крою, застібнута на всі гудзики сорочка та бездоганне колись взуття. Темний колір строгого ділового костюма відтіняла обгоріла шовкова краватка. Літо зробив кілька кроків уперед до людини й ураз упізнав незнайомця – це Путін.

– Стий! – крикнув Літо, направляючи дуло автомата на нього.

Путін завмер на секунду, а потім повільно озирнувся. Його рука стискає пістолет.

– Чего ждьош? – прошипів він. – Стреляй, падла! Літо, недовго думаючи, спустив курок.

Клац!

Не вистрілив.

Клац!

Путін посміхнувся.

Клац!

Сміється вголос.

Клац!

У магазині немає набоїв.

Путін демонічно регоче, скеровуючи пістолет на Літо.

– Ну, всьо, салдат, пріехал! – Путін відверто насолоджувався цією миттю. Він смакував кожне слово, й аби це був голлівудський фільм, то виглядав би надзвичайно: він був би стрільцем-ганфайтером з Дикого Заходу, або гігантським бойовим роботом, створеним для захисту цілої імперії, він міг би бути ким хочеш зараз, тож спустив курок.

Клац! – його здивуванню не було меж, а обличчя спотворила гримаса люті. Він у паніці натискав на курок, але безрезультатно й, не витримавши цього гірко-го клацання, швиргонув пістолет у Літо. Той пролетів повз голову українського військового, а Путін почав тікати з поля бою. Це був вирок вишколу контррозвідки слідчого відділу Ленінградського управління КДБ. Все пішло не так, як планувалось.

Неподалік щось вибухнуло. Яскравий спалах освітив йому шлях, а Літо з усієї сили пожбував автомат навздогін Путіну. Приклад поцілів у хребет. Щось хруснуло, й «стрілець-ганфайтер», як жаба, повалився на бруківку Красної площі. Трьома широкими кроками Літо подолав відстань до Путіна, що борсався в масній калюжі солярки, дістаючи на ходу військового ножа.

– Що, всрався?

Літо поставив ногу на спину противника. Путін хапнув ротом кисень, а потім прошипів:

– Не спеші, солдат. Дай сказати перед смертю.

Літо приставив ніж до горла бранця:

– Кажі! Маєш п'ять секунд, – промовив Літо наче лейтенант Альдо Рейн у фіналі фільму «Безславні виродки» Квентіна Тарантіно.

– Подумай, хто прідьот мене на смену? Медведев? Шойгу? Да хоть Навальний! Кожний із них в стократ подлее і безпринципнее. Онi подпішут любие бумагі. Будут клясться в любви і уваженіі к украинскому народу. Откроют украинскую бібліотеку і школу в Москве. Заплатят контрiбуцию і даже отдадут Крым! І ви – ПОВЕРІТЕ. Будете снова слушать великую русскую естраду, восторгатся балетом і КВНом с Достоевским. Ви будете разменівать по крупіцам свою свободу і сво-

його майбутнє на убогую хохлятську ситість. І через десять-п'ятнадцять не стане України, а буде колонія безвольного рускоговорящего бидла. Уже навсеред. Убивая мене, ти убиваєш останній шанс народитися нашої Україні...

Літо пильно вглядався в обличчя Путіна. Той хрипів і совав ногами.

– Подумай, українській війні... – прохрипів Путін. – Що скажеш?

– Я сказав би, та часу немає, – Літо притис сильніше лезо свого ножа до горла бранця.

– Гаагського трибунала не буде?

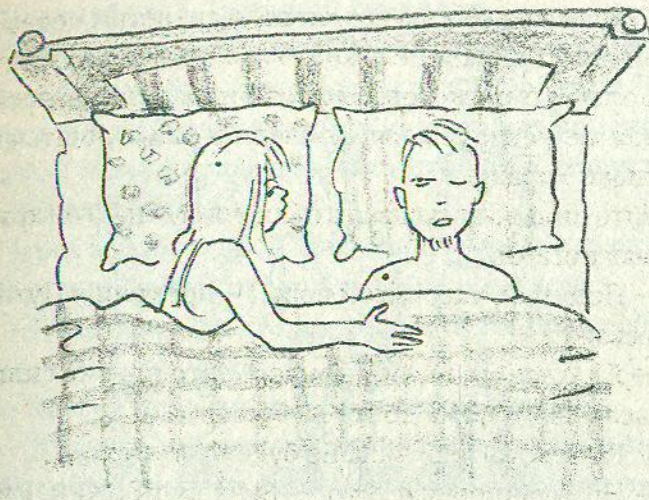
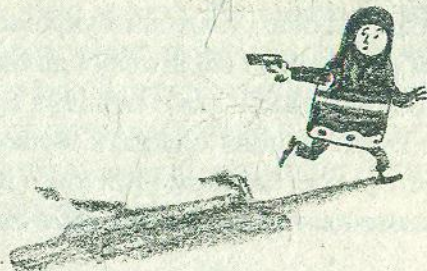
– Ні! – відповідає Літо. – Буде суд Божий. І враз за його плечима розправляються два білих крила. Все навкруги різко стає таким яскравим, що сліпить очі. Красна площа, танки, гори трупів – все зникає в цьому потоці світла. Лунає П'ята симфонія Шостаковича, лунає гучніше, ще гучніше, і ще. Й коли симфонія досягає чергової кульмінації, Літо перетворюється на Бога, а Путін, перелякано витріщивши очі, верещить, наче свиня...

– Дімо, підйом! – з неба звучить голос Лілі.

Літо звів погляд угору.

Щось схоже на сніг падає на Красну площу.

– Діма! – знову прозвучав голос.

Зима 2019

Літо ліниво розплющив око й глянув на дівчину.

За вікном сіріє ранок. Перша думка: вдома. Літо лежить на ліжку у своїй квартирі, а поруч сидить Ліля. Усміхається:

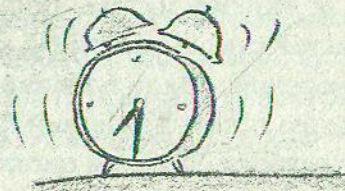
– Прокидайся! – мовить вона.

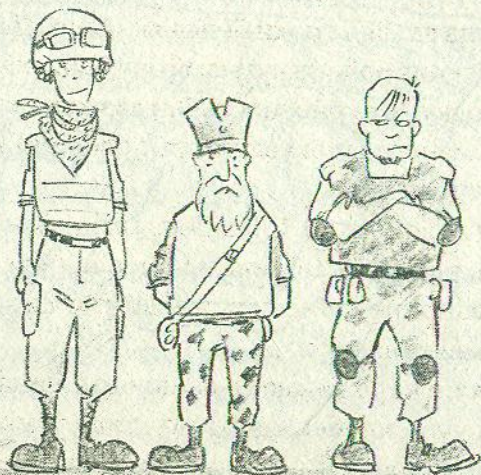
– Та ну... – Літо відмахнувся рукою й наклався ковдрою з головою, наче мала дитина.

– На кастинг запізнишся!

Літо зігхнув:

– Ще секунду, будь ласка.

Осінь 2014

Автомобіль трясє. Дорога – суцільні вибоїни. Обабіч неї тягнуться ріденькі лісосмуги, за ними видніються поля. Роздобраний донецькими шляхами бойовий ЗІлок з «армійським» тюнінгом та відповідними номерами набрав непогану швидкість, постукуючи мотором під капотом.

Кабіна прикрашена різним атовським дріб'язком. Тут і наклейки «ПТН-ПНХ», і шеврони волонтерів-стоматологів з «Тризуб-Дентал», де на синьо-жовтому тлі красувався білий зуб із гербом України, були іконки та статуетки різних казкових і не дуже персонажів.

Стиха грає релаксова музика. Водій з позивним «Мачмонт» у такт їй стукає по керму й хитає головою.

Мачмонт, веселий тридцятирічний хлопець зі стильною зачіскою під нуль. Міцний фізично. Одягнений у форму «дубок». За вухом сигарета.

Поруч нього – Пенальті, командир.

Йому на вигляд трохи більш як сорок. Дві зморшки від насуплених брів тягнуться вгору, ніби рівчаки. Чорні вуса додають серйозності. Він завжди сконцентрований. У манері спілкування та поведінці вгадується армійський вишкіл.

Через лобове скло ЗІлка Пенальті уважно дивиться на білу маршрутку, що повільно їде попереду.

– Командире, та не переживай ти так, зараз обже-немо, – каже Мачмонт.

– Та я не переживаю! – відповідає Пенальті.

– Я бачу! – хлопець доброзичливо усміхається.

Мачмонт тисне на педаль газу. ЗІлок прискорюється. Маршрутка швидко наближається. У вікнах видно людські фігури. Коли автівки порівнялися, з кузова виглянув збуджений Літо.

– Слава Україні! – крикнув він, приязно махнувши рукою.

За вікнами маршрутки Літо побачив суворі обличчя пасажирів, які скептично дивилися на вантажівку та військових. Лише якась дівчинка років п'ятнадцяти помахала рукою у відповідь.

Професор, що лежав у кузові, дивлячись на Літо, іронічно промовив:

– Літо, кого ти вже там закадрив?

Літо повернувся до побратима.

– Є одна принцеса!

Грін, що сидів поруч Професора, засміявся.

ЗІлок обігнав маршрутку й на швидкості вїхав у яму. Вантажівку трясонуло так сильно, що в Літа з голови злетіла каска. Він спробував її спіймати, але не встиг – гепнувши об борт, вона полетіла далі – на дорогу.

Літо різко розвернувся й кілька разів грюкнув зверху по кабіні.

– Командире, зупиніться!

– Принц корону загубив! – голосно прокоментував Грін.

Професор зареготав.

Мачмонт глянув у дзеркало заднього виду: каска стрибає в куряві дороги, її, пригальмовуючи, об'їжджає маршрутка.

Пенальті махає головою:

– Без коментарів.

Вантажівка зупиняється. Мотор реве.

З кузова зістрибує Літо й біжить за каскою метрів десять, підіймає її й повертається назад.

Маршрутка проїжджає повз і раптом, неочікувано для всіх, з вікна дівчинка кричить:

– Героям слава!

Літо кричить у відповідь:

– Слава нації!

Баба, скрививши обличчя:

– Ідіть у сраку!

Білий бус проїздить повз і незабаром зупиняється на узбіччі біля перехрестя. З нього виходять дівчинка та баба.

Літо знову грюкає по кабіні.

– Все? – запитує Мачмонт.

– Поїхали!

Місцеві

Коли військова машина звернула на ґрунтову дорогу, що вела в ліс, і зникла за деревами, баба відразу дістала з кишені мобільний телефон.

– Татові дзвониш?

Баба (грайливо):

– Розумниця моя! Звідки знаєш?

Дівчинка:

– Ти завжди, коли бачиш наших солдатів, телефонуєш татові.

Баба розлютилася й сердито гаркнула:

– Тьху на тебе! Мелеш дурниці!

У меню простенької Nokia баба шукає журнал дзвінків. Зморшки на обличчі стали глибшими, вона напружено дивилась на маленький екран.